

Юність, обпалена війною: професор Віктор Долбня

#8 от 18.05.2021

Кожне покоління політехніків робить свій неповторний внесок у розвиток ХПІ. Особлива роль і заслуга випала на долю покоління, яке прийнято називати воєнним. Повернувшись з фронтів страшної Другої світової, ці люди пішли вчитися, відновлювали з руїн країну, інститут, ставши згодом його «золотим фондом» – провідними вченими, педагогами, керівниками факультетів та кафедр. Учасників цих історичних подій стає все менше. Професору Віктору Тимофійовичу Долбні – доктору технічних наук, фахівцю в галузі промислової електроніки і теоретичної електротехніки, Заслуженому працівнику вищої школи України, Почесному доктору НТУ «ХПІ», довічному стипендіату Президента України – 96 років. Один із творців і завідувачів кафедри «Промислова електроніка», проректор, декан двох факультетів, він підготував двох докторів і вісьмох кандидатів наук.

Юність ветерана, як і всього його покоління, була обпалена війною. Після закінчення 9-го класу в червні 1941 року він, як допризовник, був вивезений військкоматом в Сталінградську область, де працював в одному з колгоспів. У 1942-му став курсантом навчального танкового полку, воював як радист-кулеметник танка Т-34. Книга «ТИСЯЧА ЧОТИРИСТА ВІСІМНАДЦЯТЬ ДНІВ. 22 червня 1941 – 9 травня 1945 рр.» – військові щоденники Віктора Долбні, вражаючий людський документ, в якому відображений нелегкий шлях ветерана. Студенти, яких він навчав лише кілька років тому, говорили: «Вражає його пам'ять! Незважаючи на поважний вік, Віктор Тимофійович чітко і без «шпаргалок» пояснює нам свій предмет. Про його здібність вирішувати складні рівняння в голові, без допомоги калькулятора, ходять легенди. На його лекціях у нас прокидається колосальний інтерес до навчання, нестримне прагнення пізнати нове і багато чого досягти в житті!»